

Tweede voorlopige advies Zorginstituut Nederland in een geschil over de uitvoering van de zorgverzekering

De Stichting Klachten en Geschillen Zorgverzekeringen (SKGZ) heeft op 1 september 2020 aan Zorginstituut Nederland (het Zorginstituut) advies gevraagd als bedoeld in artikel 114, derde lid, van de Zorgverzekeringswet (Zvw). Verzoekster en verweerder hebben een geschil over de vergoeding van bijzondere tandheelkundige zorg.

Bij de adviesaanvraag hebt u ook een kopie van het dossier gestuurd. Op 5 oktober 2020 heeft het Zorginstituut een voorlopig advies aan de SKGZ gestuurd, waarin het Zorginstituut aangaf meer informatie nodig te hebben om een advies uit te kunnen brengen. Deze informatie heeft de SKGZ bij partijen opgevraagd en op 8 februari 2021 aan het Zorginstituut gestuurd met het verzoek deze mee te nemen in zijn advies.

In de tussen partijen overeengekomen zorgverzekering is de aanspraak op bijzondere tandheelkundige zorg omschreven. Dit komt overeen met de Zvw.

Vooraf merkt het Zorginstituut nog op dat zijn adviestaak beperkt is tot de vraag of verzoekster/verzoekster aanspraak heeft op een verstrekking of een vergoeding op grond van de basisverzekering. Het Zorginstituut baseert het advies op de beschikbare informatie in het toegezonden dossier. Het advies van het Zorginstituut kan geen betrekking hebben op een beslissing van verweerder op basis van de aanvullende verzekering of coulance.

Situatie van verzoekster

Verzoekster is een meerderjarige verzekerde waarbij een groot aantal elementen niet is aangelegd. Eerder heeft zij tandheelkundige behandelingen ondergaan waarbij implantaten in zowel boven- als onderkaak geplaatst zijn. Een aantal daarvan is nu aan vervanging toe.

Verweerder heeft een aantal van de gevraagde behandelingen afgewezen. Aanvankelijk omdat geen indicatie tot bijzondere tandheelkunde bestond. Later heeft verweerder het standpunt aangenomen dat verzoekster een indicatie tot bijzondere tandheelkunde heeft, maar niet alle gevraagde behandelingen vanuit de basisverzekering vergoed kunnen worden. Verweerder geeft daarbij aan dat bepaalde behandelingen geen verzekerde zorg zijn, en andere behandelingen niet langer vergoed kunnen worden omdat het maatmanbeginsel daaraan in de weg staat.

Juridisch kader

Tandheelkundige zorg voor volwassenen maakt geen deel uit van de basisverzekering. Dit kan slechts anders zijn bij een indicatie tot bijzondere tandheelkundige hulp. Voor een indicatie tot bijzondere tandheelkundige hulp moet sprake zijn van een ernstige aandoening van het tand-kaak-mondstelsel¹. Hierbij moet gedacht worden aan schisis of in ernst daarmee vergelijkbare aandoeningen. Oligodontie is een in ernst met schisis vergelijkbare aandoening, als het aantal niet-aangelegde elementen zo groot is dat er sprake is van een ernstige functiestoornis.

¹Artikel 2.7, eerste lid, aanhef en onder a van het Besluit zorgverzekering
Advies Zorginstituut Nederland 16 februari 2021, zaaknummer: 2020037958
Dossiernummer Stichting Klachten en Geschillen Zorgverzekeringen: 201902607

Maatmanbeginsel

Wanneer er sprake is van een indicatie tot bijzondere tandheelkundige hulp moet daarnaast ook nog worden gekeken naar het maatmanbeginsel. Het maatmanbeginsel brengt met zich mee dat de aanspraak slechts reikt tot een niveau van mondgezondheid die verzoekster zou hebben gehad als de aandoening zich niet had voorgedaan.

Voor wat verzoekster betreft houdt dit in dat de bijzondere hulp moet leiden tot een niveau van een tandheelkundige functie, dat vergelijkbaar is met die van iemand zonder de onderliggende aandoening, in dit geval dus de oligodontie. In concreto betekent dit dat de hulp moet leiden tot een ononderbroken tandenrij.

Duur indicatie tot bijzondere tandheelkundige hulp

In eerste instantie moet worden beoordeeld of de oorspronkelijke indicatie tot bijzondere tandheelkundige hulp nog aanwezig is. Vervolgens moet worden vastgesteld of de noodzaak tot de uitgebreide hulp nog bestaat. Bij deze afweging komt ook weer het maatmanbeginsel aan de orde.

Beoordeling

De informatie in het dossier is tandheelkundig en juridisch beoordeeld.

Plaatsing van implantaten in een gedeeltelijk betande kaak is geen verzekerde zorg. Dit kan alleen anders zijn als er nog steeds een indicatie tot bijzondere tandheelkundige hulp is en het maatmanbeginsel daaraan niet in de weg staat.

Beoordeeld dient dus te worden of de orale conditie intussen niet zodanig veranderd is dat de betreffende zorg niet langer noodzakelijk is om verzoekster in een orale conditie te brengen die vergelijkbaar is met die van iemand zonder de onderliggende ernstige aandoening. In het algemeen geldt dat de bijzondere tandheelkundige hulp leidt tot compensatie van de aandoening tot een niveau van een 'normale' verzekerde.

Verweerder erkent de indicatie tot bijzondere tandheelkundige hulp. Uit de nagezonden informatie blijkt dat het gaat om vervanging van implantaten die ruim 20 jaar geleden in het kader van de bijzondere tandheelkunde zijn geplaatst wegens agenesieën. Verweerder heeft gedetailleerd aangegeven welke prestatiecodes niet worden vergoed. Deels gaat het om codes die niet in rekening gebracht hadden mogen worden, deels om codes die handelingen betreffen die los staan van de indicatie tot bijzondere tandheelkundige hulp, en dus net als bij andere verzekerden voor eigen rekening komen.

Het advies

Het Zorginstituut adviseert op basis van de beschikbare informatie in het dossier het volgende:

De aanvraag is terecht afgewezen.